



Οι άνθρωποι με την ζωή τους διαγράφουν μία

πορεία. Άλλοι την φτάνουν μέχρι το τέλος επιτυχώς. Άλλοι μένουν στη μέση, για διάφορους λόγους.

Πολλοί κουράζονται, αγωνίζονται, προχωρούν. Κάτι πετυχαίνουν. Κάπου φτάνουν.

Τα θυσιάζουν όλα, εκτός από τη δόξα που κρατούν για τον εαυτό τους. Πασχίζουν να ακουστεί το όνομά τους, ως ανταμοιβή των κόπων τους. Να πάρουν κάποια περίοπτη θέση, να αναγνωριστούν από τους άλλους ζώντες, είτε μετά θάνατον. Και αυτή ακριβώς είναι η αρρώστια και η καταδίκη τους.

Αυτοί που σταματούν στη σοφία τους είναι ανόητοι και ολιγαρκείς. Αυτοί που ηδονίζονται με την καλλιπέειά τους, προδίδουν την ποίηση. Αυτοί που ενθουσιάζονται με τα χαρίσματά τους και τα διαφημίζουν, είναι ρηχοί νερόλακκοι που ταλαιπωρούν τους αφελείς.

Μόνο ο Άνθρωπος, μόνο ο Άγιος μπορεί να τα υπερβεί όλα αυτά και να χαθεί μέσα στην απεραντοσύνη της Αனுπαρξίας του.

Μέσα στην Χάρη της Τριάδος. Μέσα στην ανέσπερη Ημέρα...

Ο άγιος δεν συγκινείται από τα χαρίσματά του. Επειδή είναι ο ίδιος αληθινός, είναι

αλλοιωμένος, είναι χαριτωμένος, τα σώζει με το να τα περιφρονεί, με το να δίδει χωρίς ιδιοτέλεια και πάθος, προβάλλοντας τον Δωρεοδότη και όχι το εγώ του.

Ο άγιος καταδικάζει τα είδωλα της αγιότητας, τον εγωισμό και την σεμνοτυφία, ως δαιμονισμό. Διότι όταν λατρεύεις είδωλα ή το χειρότερο γίνεσαι αυτοείδωλο, βασανίζεις και βασανίζεσαι. Ζεις μέσα στις ψυχρολουσίες του φόβου και της ψευδαίσθησης, μέσα στην αβεβαιότητα της δήθεν βεβαιότητάς σου.

Ο άγιος, ο τολμηρός, ο ερωτευμένος με τον Έναν, τα δίδει όλα χωρίς να κρατά τίποτα, και κρατά τα πάντα προσφέροντάς τα όλα σ' Αυτόν. [\(περισσότερα...\)](#)